

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžf/21/2014
Identifikačné číslo spisu:	7013200922
Dátum vydania rozhodnutia:	28.09.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Kováčová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:7013200922.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: DREVO PROFIT SK s.r.o., so sídlom Hlavná 600, Streda nad Bodrogom, IČO: 36822124, zastúpeného JUDr. Pavlom Gombosom, advokátom so sídlom Moldavská cesta 21/A, Košice, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100305/1/158855/2013 zo dňa 12. apríla 2013, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/153/2013-47 zo dňa 14. novembra 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/153/2013-47 zo dňa 14. novembra 2013, p o t v r d z u j e .

Odôvodnenie

Krajský súd v Košiciach uznesením č. k. 7S/153/2013-47 zo dňa 14. novembra 2013 nepriznal žalobcovi oslobodenie od súdnych poplatkov. V odôvodnení uviedol, že nakoľko žalobca podaním zo dňa 30. júla 2013 predložil súdu čestné vyhlásenie, že nedisponuje žiadnym majetkom, avšak nedoručil súdu návrh, ktorým žiada o oslobodenie od súdnych poplatkov, súd žalobcu vyzval, aby doplnil svoje podanie o žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov, vrátane riadne a kompletne vyplneného Tlačiva pre dokladovanie pomerov účastníka konania. Žalobca doručil súdu Tlačivo pre dokladovanie pomerov účastníka konania, v ktorom však vyplnil iba svoje identifikačné údaje, spolu s čestným vyhlásením. Zároveň predložil súdu fotokópie výpisov z účtov žalobcu týkajúce sa viacerých období rokov 2010, 2012 a mesiaca január 2013, v peňažnom ústave ČSOB, podľa ktorých bol zostatok na účte žalobcu v predmetnom období aj 862,14 €; fotokópie potvrdení podaní daňových priznaní k dani z pridanej hodnoty, týkajúcich sa viacerých mesiacov rokov 2010, 2011 a 2012 a fotokópie daňových priznaní na daň z pridanej hodnoty, týkajúcich sa viacerých mesiacov rokov 2010 a 2011. Nakoľko žalobca nedoplnil svoje podanie zo dňa 30. júla 2013 v zmysle výzvy súdu o návrh, ktorým žiada o oslobodenie od súdnych poplatkov, vrátane riadne a kompletne vyplneného Tlačiva pre dokladovanie pomerov účastníka konania (právnická osoba), súd postupoval podľa § 43 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a na podanie neprihliadal. Následne súd uznesením č. k. 7S/153/2013-39 zo dňa 9. októbra 2013, konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku zastavil. Proti tomuto uzneseniu podal žalobca odvolanie spoločne s návrhom na oslobodenie od súdnych poplatkov, v ktorom uviedol, že vzhľadom na

neprimerané zaťaženie spoločností spojených s G. zo strany daňových úradov, pokračovanie v daňových kontrolách zo strany správcu dane, nezákonné zadržiavanie finančných prostriedkov patriacich spoločnostiam spojených s G. zo strany daňových úradov, či blokovanie majetku, spoločnosti spojené s G. nemôžu vykonávať žiadnu podnikateľskú činnosť.

K žiadosti žalobcu o priznanie oslobodenia od platenia súdnych poplatkov a k dôvodom uvádzaným žalobcom krajský súd uviedol, že skutočnosť, že žalobca patrí do skupiny obchodných spoločností personálne prepojených s G., ktoré vedú mnoho súdnych sporov, je pre posúdenie žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov irelevantná. Pre posúdenie dôvodnosti žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov sú podstatné majetkové pomery žalobcu a nie ďalších subjektov. Z tohto dôvodu nemožno prihliadať na celkovú výšku súdnych poplatkov, ktoré tieto obchodné spoločnosti majú uhradiť v nimi vedených súdnych sporoch. Krajský súd poukázal aj na to, že žalobca ako právnická osoba vznikol za účelom podnikania. Samotná skutočnosť, že žiadateľ o oslobodenie od súdnych poplatkov prezentuje nedostatok finančných prostriedkov ešte neznamená, že jeho majetkové pomery toto oslobodenie od súdnych poplatkov odôvodňujú. Pomery účastníka konania (fyzickej i právnickej osoby, podnikateľský i nepodnikateľský subjekt) nie sú určované len finančnou hotovosťou, resp. stavom na bankových účtoch, ale jeho celkovou finančnou a majetkovou situáciou. Z neúplných dokladov predložených žalobcom vyplýva, že aj nepriaznivá hospodárska (finančná) situácia žalobcu je dôsledkom skutočností, ktorých pôvod je v podnikaní a s podnikaním nevyhnutne súvisia. Pre každú podnikateľskú činnosť je typické, že so sebou nesie riziko neúspechu v podnikaní. V prípade oslobodenia žalobcu od platenia súdneho poplatku by išlo o prenášanie podnikateľského rizika na štát, ktorý by tým, že by podnikateľovi bolo priznané oslobodenie od súdnych poplatkov, znášal sám následky zlého hospodárenia podnikateľa, čo je nepripustné. Pomery žalobcu by odôvodňovali oslobodenie od súdnych poplatkov, len keby podnikateľ nemohol zaplatiť súdny poplatok zo svojej majetkovej podstaty z dôvodu vyššej moci, ktorá nemá pôvod v podnikaní. Krajský súd tiež zdôraznil, že vzhľadom na majetok žalobcu - základné imanie s rozsahom splatenia 6640 €, ktorý podľa výpisu z Obchodného registra SR žalobca vlastní, súdny poplatok vo výške 71 €, ktorý má žalobca v predmetnom konaní zaplatiť, nepredstavuje tak vysokú sumu, ktorú by nebol schopný uhradiť. Záverom krajský súd v odôvodnení uznesenia uviedol, že bolo výlučne na žalobcovi, aby svoje tvrdenie o nepriaznivých pomeroch sám dostatočne preukázal. Listinné dôkazy, ktoré za týmto účelom žalobca predložil, sa vôbec netýkajú jeho súčasnej finančnej situácie, ale len čiastočne odzrkadľujú stav z rokov 2010, 2011, 2012, prípadne mesiaca január 2013. Vzhľadom na uvedené dospel krajský súd k záveru, že žalobca nepreukázal dôvodnosť oslobodenia od súdnych poplatkov v zmysle § 138 ods. 1 OSP.

Proti tomuto uzneseniu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie a žiadal, aby mu bolo priznané oslobodenie od súdnych poplatkov v celom rozsahu. Znovu poukázal na to, že patrí do skupiny spoločností personálne spojených s p. G., ktoré sú účastníkmi niekoľko desiatok (až stovák) súdnych konaní, predmetom ktorých je preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutí daňových orgánov, čo tieto spoločnosti finančne zaťažuje. Uviedol tiež, že s ohľadom na neprimerané zaťaženie spoločností spojených s p. G. zo strany daňových úradov, pokračovanie v daňových kontrolách zo strany správcu dane, nerešpektujúcich rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach, nezákonné zadržiavanie finančných prostriedkov patriacich spoločnostiam spojených s p. G. zo strany daňových úradov, blokovanie majetku a v neposlednom rade aj z dôvodu negatívnej medializácie veci zo strany štátnych orgánov (nerešpektujúcich prezumpciu nevinu), spoločnosti spojené s p. G. nemôžu vykonávať žiadnu podnikateľskú činnosť. Z týchto dôvodov sa spoločnosti dostali do finančnej tiesne a žalobca nedisponuje žiadnou finančnou hotovosťou, s ktorou by mohol voľne disponovať. Taktiež žalobca nemá žiaden hnutel'ný, či nehnuteľný majetok relevantnej hodnoty, ktorý by bolo možné speňažiť a s ktorým môže disponovať. Žalobca nesúhlasil s odôvodnením krajského súdu, že tieto okolnosti sú pre posúdenie žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov irelevantné, nakoľko práve tieto okolnosti vytvárajú situáciu, ktorá znemožňuje žalobcovi (cez pomery žalobcu obmedzujúce vykonávať podnikateľskú činnosť a nakladať s majetkom a finančnými prostriedkami) súdny poplatok uhradiť, t. j. pomery žalobcu oslobodenie od súdneho poplatku odôvodňujú.

Súdom vyrubená povinnosť uhradiť súdny poplatok žalobcovi prakticky znemožňuje domáhať sa

ochrany svojich práv súdnou cestou, pričom toto právo je zaručené Ústavou Slovenskej republiky. Aj keď výška súdneho poplatku nepredstavuje príliš vysokú čiastku, pre žalobcu je aj táto suma v súčasnosti vysoká, nakoľko spoločnosti personálne spojené s p. G. sú účastníkmi množstiev súdnych sporov, a tak celková výška súdnych poplatkov, ktorými sú tieto spoločnosti zaťažené predstavujú sumy až niekoľko desiatok tisíc eur.

Nepriznanie oslobodenia od súdnych poplatkov z dôvodu, že žalobca je podnikateľom, a že by tým došlo k preneseniu podnikateľského rizika z podnikateľa na štát (čo je hlavným argumentom, pre ktorý súd žalobcovi oslobodenie od súdnych poplatkov nepriznal), nemá oporu ani v súčasnej právnej praxi (aj praxi Krajského súdu v Košiciach) a nie je v súlade s judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Poukázal pritom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Obo/127/2008, 5Obo/128/2008 a 5Obo/129/2008 z 30. júla 2009, v zmysle ktorého: „Ustanovenie § 138 ods. 1 OSP oprávňuje súd na návrh účastníka priznať mu celkom alebo sčasti oslobodenie od súdnych poplatkov. Predpokladom pre takéto rozhodnutie je skutočnosť, že to pomery účastníka odôvodňujú, a že nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešne uplatňovanie, alebo bránenie práva. Zákon stanovuje rovnaké kritériá pre všetkých účastníkov bez rozlišovania, či ide o fyzickú, alebo právnickú osobu a podnikateľa, alebo nepodnikateľa. Zamietnutie návrhu obchodnej spoločnosti s odôvodnením, že by sa tým prenášalo podnikateľské riziko na štát, nemá oporu v zákone. Pri priznaní oslobodenia fyzickej osobe sú rozhodujúce najmä majetkové pomery, pričom súd neskúma, či si prípadne svoju situáciu nezavinil sám a priznanie oslobodenia by sa rovnako mohlo považovať za nespravodlivé zvýhodnenie oproti inému účastníkovi.“ Žalobca tiež poukázal na uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 4Cob/39/2012-135, ktorým priznal žalobcovi - podnikateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov, z obdobných dôvodov ako uviedol žalobca.

Žalobca taktiež nesúhlasil s tvrdením krajského súdu, že nepreukázal ním tvrdené skutočnosti. Krajský súd má vedomosť o desiatkach a stovkách podaných žalôb spoločnosťami personálne spojenými s p. G. práve na Krajský súd v Košiciach. Krajský súd má taktiež vedomosť o množstve úspešných súdnych rozhodnutí (v prospech spoločností spojených s p. G.). Okrem toho súd nevyzval žalobcu na doplnenie žiadnych dôkazov, nevykonával žiadne dokazovanie a bez ďalšieho vec rozhodol v neprospech žalobcu, čo žalobca považuje za postup, ktorý je v rozpore so zákonom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobkyne (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 250ja ods. 2 veta prvá OSP a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu proti uzneseniu o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov nie je možné priznať úspech.

Najvyšší súd z predloženého spisového materiálu krajského súdu zistil, že žalobca sa žalobou podanou na krajskom súde 24. júna 2013 domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. 1100305/1/158855/2013 zo dňa 12. apríla 2013, ktorým žalovaný potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Košice č. 9800403/5/3170418/2012 z 13. novembra 2012, ktorým bol žalobcovi vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie september 2008.

Keďže žalobca nezaplatil súdny poplatok za žalobu súčasne s jej podaním, krajský súd ho výzvou doručenou právnomu zástupcovi žalobcu dňa 17. júla 2013 vyzval, aby v lehote 10 dní zaplatil súdny poplatok za žalobu v sume 71 € podľa položky č. 10 písm. a/ v spojení s položkou č. 20b sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 71/1992 Zb.“).

Podaním doručeným krajskému súdu dňa 30. júla 2013 žalobca predložil čestné vyhlásenie, že nevykonáva žiadnu podnikateľskú činnosť, nedisponuje žiadnym hnutelným alebo nehnuteľným majetkom, a že jej účtovné a iné doklady boli zaistené orgánmi činnými v trestnom konaní. Spolu s čestným vyhlásením súdu predložil Tlačivo pre dokladovanie pomerov účastníka konania, ktorý navrhuje, aby mu bolo priznané oslobodenie od súdnych poplatkov (právnická osoba), v ktorom žalobca

vyplnil len identifikačné údaje účastníka konania.

Krajský súd vyzval žalobcu, aby svoje podanie zo dňa 30. júla 2013 doplnil o návrh, ktorým žiada o oslobodenie od súdnych poplatkov, vrátane riadne a kompletne vyplneného Tlačiva pre dokladovanie pomerov účastníka konania, ako aj o všetky doklady k nemu príslušné. Žalobca dňa 1. októbra 2013 opätovne doručil súdu vyššie uvedené čestné vyhlásenie, ako aj Tlačivo pre dokladovanie pomerov účastníka konania, v ktorom vyplnil iba svoje identifikačné údaje. Zároveň predložil súdu fotokópie výpisov z účtu žalobcu v peňažnom ústave ČSOB za obdobie december 2010, júl až september 2012 a január 2013, fotokópie potvrdení podaní daňových priznaní k dani z pridanej hodnoty, týkajúcich sa viacerých mesiacov rokov 2010, 2011 a 2012 a fotokópie daňových priznaní na daň z pridanej hodnoty, týkajúcich sa viacerých mesiacov rokov 2010 a 2011.

Uznesením č. k. 7S/153/2013-39 zo dňa 9. októbra 2013 Krajský súd v Košiciach konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku zastavil, pričom v odôvodnení uznesenia krajský súd uviedol, že na podanie žalobcu zo dňa 1. októbra 2013 podľa § 43 ods. 3 OSP neprihliadal, nakoľko žalobca nedoplnil svoje podanie zo dňa 30. júla 2013 v zmysle výzvy súdu o návrh, ktorým žiada o oslobodenie od súdnych poplatkov, vrátane riadne a kompletne vyplneného Tlačiva pre dokladovanie pomerov účastníka konania (právnická osoba).

Žalobca následne podaním doručeným krajskému súdu 17. októbra 2013 podal odvolanie proti uzneseniu o zastavení konania a súčasne požiadal o oslobodenie od súdnych poplatkov podľa § 138 OSP, ktoré odôvodnil tvrdeniami v podstate totožnými s dôvodmi uvedenými v jeho odvolaní proti uzneseniu o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov, a to, že žalobca patrí do skupiny spoločností personálne spojených s p. G., ktoré sú účastníkmi niekoľko desiatok (až stovák) súdnych sporov, pričom tieto spoločnosti sú neprimerane zaťažené zo strany daňových orgánov a nemôžu vykonávať žiadnu podnikateľskú činnosť, žalobca tiež poukázal na celkovú výšku súdnych poplatkov všetkých spoločností personálne spojených s p. G..

Podľa § 5 ods. 1 písm. a/ zákona č. 71/1992 Zb. poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ.

Podľa § 138 ods. 1 OSP na návrh môže súd priznať účastníkovi celkom alebo sčasti oslobodenie od súdnych poplatkov, ak to pomery účastníka odôvodňujú a ak nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva. Ak nerozhodne súd inak, vzťahuje sa oslobodenie na celé konanie a má i spätnú účinnosť; poplatky zaplatené pred rozhodnutím o oslobodení sa však nevracajú.

Podľa § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti. Proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný.

Zákonodarca v citovanom ustanovení Občianskeho súdneho poriadku pripúšťa možnosť čiastočného, prípadne úplného oslobodenia od súdnych poplatkov. Predpokladom priznania oslobodenia od súdnych poplatkov je v prvom rade samotná žiadosť účastníka konania, preukázanie dôvodov, spočívajúcich v majetkových, sociálnych, finančných a pod. pomeroch účastníka, odôvodňujúcich oslobodenie od súdnych poplatkov a súčasne preukázanie, že nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva. Povinnosťou súdu je skúmať splnenie podmienok pre oslobodenie od súdnych poplatkov v každom prípade individuálne a to aj vzhľadom na individuálnosť každého konania.

Účelom ustanovenia § 138 OSP je, aby účastníkovi nebolo len pre jeho majetkové a sociálne pomery znemožnené uplatňovať alebo brániť svoje právo. Pre priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov musia byť súčasne splnené dve podmienky. Prvou je nepriaznivá finančná, resp. majetková situácia a druhou skutočnosť, že nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva (teda quasi

pravdepodobnosť úspechu v ďalšom konaní na strane žiadateľa). V prípade fyzických osôb sa prihliada aj na osobné a rodinné pomery. Vychádzajúc, ako z jazykového výkladu uvedeného zákonného ustanovenia, tak i zo zásady rovnosti účastníkov občianskeho súdneho konania, deklarovanou taktiež Európskym súdom pre ľudské práva, zákon nerozlišuje medzi subjektami podnikateľskými a nepodnikateľskými. Oprávnenosť žiadosti preto súd hodnotí z hľadiska splnenia uvedených podmienok, pričom vychádza zo skutočností, preukázaných žiadateľom.

O oslobodení od súdnych poplatkov v zmysle uvedeného zákonného ustanovenia súd rozhoduje na návrh účastníka konania, ku ktorému je tento povinný pripojiť listinné dôkazy, deklarujúce jeho majetkové pomery.

Krajský súd v prejednávanej veci vykonal zisťovanie majetkových pomerov žalobcu, ktoré je potrebné nielen tvrdiť, ale ich aj preukázať. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia je zrejmé, že krajský súd nepovažoval za rozhodnú skutočnosť, že žalobca je podnikateľským subjektom, a už vôbec túto nehodnotil ako dôvod pre nepriznanie oslobodenia od súdnych poplatkov.

Podľa § 121 OSP netreba dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe súdu z jeho činnosti, ako aj právne predpisy uverejnené alebo oznámené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky a právne záväzné akty, ktoré boli uverejnené v Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev a v Úradnom vestníku Európskej únie.

Podľa § 120 ods. 2 OSP vo veciach, v ktorých konanie možno začať aj bez návrhu, ako aj v konaniach o povolenie uzavrieť manželstvo, o určenie a zapretie rodičovstva, o osvojiteľnosti, o osvojenie, vo veciach obchodného registra a v konaniach o niektorých otázkach obchodných spoločností a družstiev (§ 200e) súd je povinný vykonať ďalšie dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu, hoci ich účastníci nenavrhli.

Podľa § 125 OSP za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov, fyzických osôb a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch účastníkov. Pokiaľ nie je spôsob vykonania dôkazu predpísaný, určí ho súd.

Podľa § 132 OSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.

Majetkové pomery žalobcu nemožno považovať za skutočnosti všeobecne známe alebo známe súdu z jeho činnosti a konanie o oslobodenie od súdneho poplatku nie je konaním, v ktorom by zákon ukladal súdu vyhľadávaciu povinnosť vo vzťahu k dôkazom potrebným na zistenie skutkového stavu. Je preto výlučne na žalobcovi, aby svoje tvrdenie o nepriaznivých pomeroch sám preukázal, na čo slúži, okrem iných, aj tlačivo, ktoré mu krajský súd doručil.

Keďže žalobca nevyplnil riadne tlačivo (ktoré malo dokladovať jeho pomery na účely oslobodenia od súdnych poplatkov v zmysle § 138 ods. 1 a 2 OSP) a nepreukázal svoje tvrdenia o nepriaznivej finančnej situácii, krajský súd, logicky, nemohol priznať žalobcovi oslobodenie od súdnych poplatkov.

Občiansky súdny poriadok na rozdiel od zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) neobsahuje osobitnú úpravu čestného vyhlásenia. Najvyšší súd ho vyhodnotil v súlade s § 125 a § 132 OSP a dospel k záveru, že nie je možné mať na jeho základe za preukázané skutočnosti v ňom tvrdené. Najmä, čestné vyhlásenie predložené žalobcom opäť len obsahuje tvrdenia uvedené v jeho predchádzajúcich podaniach bez toho, aby žalobca prejavil akúkoľvek snahu o ich preukázanie.

Následne nemožno prihliadať na počet súdnych konaní, ktorých sú účastníkmi právnické osoby personálne prepojené s p. G.. Najvyšší súd súhlasí s názorom krajského súdu vysloveným v odôvodnení napadnutého uznesenia, že pre rozhodnutie o žiadosti žalobcu nie sú podstatné majetkové pomery iných

subjektov, ale majetkové pomery žalobcu. Odvolací súd zdôrazňuje, že účastníkom „desiatok (až stovák) súdnych konaní“, na ktoré poukazuje žalobca, nie je jedna fyzická osoba, G., ale sú to rôzne, samostatné obchodné spoločnosti, z ktorých každá podniká vo vlastnom mene, na vlastnú zodpovednosť a vlastní samostatný majetok. Je preto irelevantné odvolávať sa zo strany žalobcu na súdne konania (a poplatkovú povinnosť s nimi spojenú), v ktorých sú účastníkmi konania iné právnické osoby, a nie osoba žalobcu.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil, pretože krajský súd vo veci rozhodol vecne správne a v súlade so zákonom a jeho postup pri rozhodovaní o návrhu žalobcu na oslobodenie od súdnych poplatkov maximálne rešpektoval a chránil práva žalobcu na spravodlivý súdny proces.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.